

Rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 23.02.1962, sp. zn. 4 To 332/61, ECLI:CZ:KSBR:1962:4.TO.332.1961.1

Číslo: 42/1962

Právní věta: Úmysl pachatele trestného činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví nelze dovozovat pouze z porušení platných předpisů, zejména pokud obžalovanému nelze prokázat jednání svědčící o snaze se obohatit.

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 23.02.1962

Spisová značka: 4 To 332/61

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Rozkrádání majetku v socialistickém řízení, Zproštění obžaloby

Předpisy: 140/1961 Sb. § 245 odst. 1 písm. c)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 42/1962 sb. rozh.

Úmysl pachatele trestného činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví nelze dovozovat pouze z porušení platných předpisů, zejména pokud obžalovanému nelze prokázat jednání svědčící o snaze se obohatit.

(Rozhodnutí krajského soudu v Brně z 23. 2. 1962 – 4 To 332/61).

Obžalovaný byl rozsudkem okresního soudu Brno-město 30. 11. 1961 uznán vinným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 245 odst. 1 písm. c) tr. zák., jehož se dopustil tím, že od 1. února 1960 do 31. března 1960 jako zaměstnanec n. p. Vlněna v Brně, neoprávněně (na podkladě nepravdivých údajů, že v důsledku svého přeložení a skutečnosti, že přechodně bydlí v Brně, mu vznikly zvýšené výdaje), vylákal odlučné ve výši 1216,80 Kčs. Dále tím, že až do 8. 2. 1962, když již přechodné bydliště skutečně měl a používal jej, neuvedl v měsíčním vyúčtování odlučného, že mimo sobotu a neděli také ještě asi dvakrát týdně dojíždí ke své rodině a i za tyto dny pobíral plné odlučné a způsobil tak svému zaměstnavateli další přesně nezjištěnou škodu.

Za to byl odsouzen k trestu nápravného opatření na 8 (osm) měsíců se srážkou 15% z odměny za práci bez změny zaměstnání a mimo to bylo vysloveno, že podle § 54 tr. zák. z r. 1950 se rozsudek

zveřejní.

Krajský soud v Brně napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil. Obžalovaného podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby zprostil.

Z odůvodnění:

Přes množství důkazních prostředků, které měly sloužit k usvědčení obžalovaného a přes důkladné a obsáhlé jejich hodnocení v napadeném rozsudku nevyznívá přesvědčivě závěr soudu prvního stupně, že odvolatel vědomě nesplnil podmínky vyhlášky č. 72/52 Ú. l., kterou jako pracovník oddělení PM znal.

Svědék dr. V. totiž prohlásil, že i kdyby žádost odvolatele o přiznání odlučného ředitel závodu zamítl, bylo by mu ministerstvo odlučné přiznalo, neboť lze užít analogicky vyhlášky č. 174/54 Ú. l. Bylo-li nutno, aby tyto názory svědka, o jehož odborných znalostech nemůže být pochyb, „byly uvedeny na správnou míru vyjádřením ministerstva financí“, pak nalézací soud sám přechází k řešení názorové nejednotnosti ústředních orgánů na povahu odlučného a na podmínky jeho přiznávání. Již tento postup soudu prvního stupně zjišťujícího, zda analogie mezi dvěma předpisy upravujícími otázku odlučného je či není možná, nesvědčí o tom, že tato mezi povolanými zástupci úřadu a úřady sporná otázka byla obžalovanému naprosto jasnou a že tedy úmyslně postupoval proti jednomu z těchto předpisů.

Výsledky dokazování nevedou také naprosto k závěru, že obžalovaný by byl uvedl zaměstnavateli nesprávné údaje o svém přechodném a trvalém bydlišti. Je naopak zjištěno, že odvolatel požádal 11. 2. 1960 o přiznání odlučného podle platných předpisů s upozorněním, že přechodem na nové pracoviště mu vznikl zvýšený požadavek na vzdálené dojíždění, případně ubytování v Brně. Dne 3. 5. 1960 pak usiloval o změnu pracovní doby ve dnech, kdy dojíždí (dvakrát týdně) za rodinou. Nešlo tu tedy o předstírání nepravdivých skutečností, které jsou nutným předpokladem úmyslného jednání vedoucího ke ztenčení majetku v socialistickém vlastnictví.

ZA tohoto stavu třeba posuzovat jednání obžalovaného ve všech souvislostech, tedy spolu s okolnostmi svědčícími v jeho prospěch. Obžalovaný přešel na vzdálené pracoviště jako kádrová posila. Svědek O., ředitel podniku, prohlásil u hlavního líčení, že právě z toho důvodu byly nároky obžalovaného uspokojeny (učiněna výjimka). Spolehl-li se takto obžalovaný na kladné rozhodnutí ředitele po řízení připravovaném podnikovým právníkem, není pro závěr o jeho zavinění pevné opory.

Nejinak tomu je i při jízdách odvolatele za rodinou. Samo zjištění napadeného rozsudku, že tím byla způsobena škoda přesně nezjištěná, ukazuje na nesprávnost tohoto závěru. Celý průběh dokazování svědčí o tom, že touto otázkou se žádný z orgánů činných v tomto řízení vůbec nezabýval a odsuzující výrok takto spočívá jen na prohlášení obžalovaného, že občas jezdil do svého trvalého bydliště. Obhajoba, že tak činil na úkor svého odpočinku (tedy na několik hodin, či přes noc), vyvrácena není.

Při závěru o zavinění nelze se uchýlit k pouhému formálnímu odkazu na platné předpisy bez zřetele na to, zda odvolatel jednal úmyslně v rozporu se jejich účelem.